

ret som første Instans, under hvilken de ifølge § 126 hører, samt tillige for Sø- og Handelsretten i alle Sager, ligesom de, uanset om de ikke opfylder de i § 121 foreskrevne Betingelser, har Ret til, mod at aflægge den i § 123 ommeldte Prøve, at kræve Beskikkelse som Landsretssagførere. Det samme gælder de Amts- og Retsbetjentfuldmægtige, som ved Lovens Ikrafttræden opfylder Betingelserne for at blive Sagførere ved Underret, naar de tager Beskikkelse som saadanne, dog at Retten til at kræve Beskikkelse som Landsretssagførere er betinget af, at Børgning om saadan Beskikkelse indgives inden 2 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden.

Ændringsforslagene og de Paragraffer, hvortil de var stillede sættes til Forhandling.

Ordføreren (Jessen): Der er af Ordføreren stillet 5 Ændringsforslag, som hele Udvalget har sluttet sig til, de 4 første af disse er rent formelle. Ændringsforslagene Nr. 1 og 2 er stillede, fordi man var blevet opmærksom paa, at de to Paragraffer 7 og 8 i Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved anden Behandling, begge angaar Ændringer i samme Paragraf af Lov om Rettens Pleje, og det er bedre at samle Ændringerne til samme Paragraf i Retsplejeloven i een Paragraf i dette Lovforslag. Akkurat det samme er Tilfældet med de to følgende Ændringsforslag Nr. 3 og 4 til henholdsvis § 9 og § 10, idet ogsaa disse to Paragraffer ændrer i samme Paragraf af Retsplejeloven. Det er altsaa af rene Hensigtsmæssighedshensyn, at man har stillet disse 4 Ændringsforslag. Ændringsforslag Nr. 6 til § 34 kan siges at være baade formelt og reelt. Det er formelt, forsaavidt som det tilsigter at raade Bod paa noget, som mulig kan ligge i den nuværende Affattelse, men som ikke har været tilsigtet, og reelt, forsaavidt som det betyder en virkelig Forandring i Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget ved anden Behandling. Saaledes som § 34 nu lyder, kan det nemlig være Tvivl underkastet, om man ikke derved kommer til at berøve Underretssagførere noget af den Ret, de hidtil har haft, og det har ingenlunde været Meningen fra Udvalgets Side. Tværtimod, det var jo Opgaven at give dem en yderligere Ret, nemlig Ret til at faa Beskikkelse som Landsretssagførere, naar de aflagde den for Landretssagførere foreskrevne Prøve. For nu at gøre det ganske

utvivlsomt, at der ikke berøves dem nogen Ret, er Ændringsforslaget stillet, og naar det bliver vedtaget, mener jeg, at der ikke kan være Tvivl om, at de beholder den Ret, de har, og desuden faar Ret til at blive Landsretssagførere, naar de aflægger Prøven.

Der er endnu af et Mindretal stillet et Ændringsforslag, som jeg ikke skal omtale, før det ærede Mindretal selv har haft Ordet for at motivere det. Paa Udvalgets Vegne anbefaler jeg samtlige af Ordføreren stillede Ændringsforslag.

Axel Møller: Ifølge Retsplejelovens § 509 er Forholdet dette, at hvor en privat Kreditor gør Eksekution hos sin Skyldner, skal han levne denne Skyldner vigtige Livsfornødenheder efter Skyldnerens Valg til Beløb af 100 Kr., hvis Skyldneren ikke er Familieforsørger, og af 300 Kr., hvis han er Familieforsørger. Denne Ret for Skyldnerne har man ved det her foreliggende Lovforslag udvidet til ogsaa at gælde, hvor den private Kreditor har Pant i de Genstande, som Skyldneren ønsker at udtage indenfor Grænsen af det nævnte Beløb. Derimod har man opretholdt Adgang for Stat og Kommune til at tage alt fra Skyldneren uden Hensyn til de Beløb af 100 og 300 Kr., der begrænser den private Kreditors Ret, saaledes at Stat og Kommune faktisk for Skatter og Afgifter kan klæde Skyldneren fuldstændig af. Det har man fra vor Side fundet urigtigt, idet vi mener, at Staten ikke godt kan sige til en privat Kreditor, der har Pant i visse Genstande, at dem maa han ikke røre af Humanitetshensyn overfor Skyldneren, naar Staten samtidig selv forbeholder sig ganske at tilsidesætte dette Humanitetshensyn. Den Inkonsekvens har det ærede 7de Medlem for Randers Amt (Harboe) og jeg villet afhjælpe ved det foreliggende af os stillede Ændringsforslag, og jeg skal anbefale dette til det høje Ting.

Det er et rent sagligt Spørgsmaal, der her foreligger, og enhver Lægmand vil selv efter sin Retsfølelse kunne danne sig et fuldkommen begrundet Skøn over, om det er rimeligt, at Stat og Kommune i denne Henseende stilles bedre end den private Kreditor. Vi har intet imod, at Stat og Kommune i Almindelighed bliver stillet bedre end den private Kreditor. Allerede nu er Statens og Kommunens Fordringer paa Skatter og Afgifter privilegerede, og hvis Skatteyderen har tilstrækkeligt til at betale med, har vi intet imod, at Stat og Kommune saaledes gaar